

POZORIŠTE U KOMADIMA

Milena Novaković

Osnovna ideja pozorišta proizilazi iz teme SKLAPANJA I RASKLAPANJA.

Stoga i svoje pozorište nazivam – Pozorište u komadima – jer smatram da celina ne može nastati, samim tim ni postojati bez komada koji je čine. Kroz osnovnu ideju o svom pozorištu vezujem osećanje trenutne ili stalne NEPRISUTNOSTI I RASPARČANOSTI, pa će njegovu atmosferu kroz ideju pre svega graditi ljudi koji u njemu provode određeno vreme, i koji će biti direktno ili sporedno uključeni u njegov život.

PROSTOR LOKACIJE

Prostor koji sam odabrala nalaze se u ulici Stari Šor 92, koji obuhvata jednu kuću i svoj dvorišni deo koji je sa glavnog puta oivičen gvozdenom ogradom. Prostor pripada vlasništvu crkvene pravoslavne opštine, i prostor se sveo samo na održavanje.

Prvi razlog koji me je zaustavio baš kod ovog prostora jeste osećaj odvojenosti i čudnog pripadanja. Imala sam osećaj da život tog mesta nije bio vezan ni na koji način sa životom koji se odvijao pored njega. Prostor kakav on jeste, poziva na zajedništvo ali je u mnogome i intiman, pa se može tumačiti i kao jedan privatni prostor u kome se nekada okupljala porodica.

INSPIRACIJA

Inspiraciju za dalje razvijanje prostornog koncepta, kao i samog koncepta pozorišta, pronašla sam u delima Edvarda Hopera. (bio je američki slikar i grafičar koji slika melanholiju gradskih predgrađa, i karakteristične scenske prikaze na kojima je izumio svaki život)

Baveći se njegovim skicama i grafikama, pronašla sam bitnu vezu koja mi dalje pomaže da se bavim svojim konceptom, a to je okvir-prozor-ram kroz koji on nešto posmatra, u kome je uvek čovek nosi priču i radnju. Direktnu vezu sa Hoperovim delom i lokacijom u SM, videla sam u njegovoj slici "Nighthawks" (1942.)

Slika "Nighthawks" priča o zajednici ljudi, u kojoj svako živi svoju samoću, ali da kao takvi čine zajednicu. Takođe on prikazuje mesto koje je prostor okupljanja i prožimanja tuđih života. Njegova atmosfera živi kroz ljude koji se u njemu nalaze, i kroz njih prostor priča o sebi.

KONCEPT

Koncept je proistekao iz Hoperovih dela i potrebe za izmeštanjem- rasklapanjem pa sklapanjem svega ono mene. Pozorište jeste društveno angažovano i obraća se svakom pojedincu zasebno i odgovara na teme koje pripadaju bilo kome, a glavna tematika kao i repertoar jesu "lični nemiri pojedinca" koji vode ka "nemirima određene grupe ljudi" i na kraju "nemirima čitave zajednice" koja nas na neki način određuje i okružuje. Predstave bi pre svega bile monodrame.

Zamišljeno je da radi tokom leta, i bude oformljeno tako da pored pozorišnih predstava dozvoljava izvođenje različitih performansa i koncerata duhovne i klasične muzike.